



Johan je medvěd. Je nás všech, ale nejvíc je dědův. To je tak. Jednou, když už byla moje maminka velká a odešla studovat do Prahy, šel děda s babičkou okolo jednoho obchodu a ve výloze toho obchodu seděl medvěd. Babička řekla: „Koukej, jak tam sedí.“ Děda neřekl nic. A potom, za pár dní, děda přinesl medvěda domů. Babička spráskla ruce a povídá: „Ty s ho koupil!“ A děda řekl: „Když on chtěl.“



Bylo nás v obchodě víc medvědů, úplně stejných, ale jen já jsem seděl ve výloze. Prohlížel jsem si lidi, kteří si prohlíželi mě. A pak, když se na mě podíval děda, mrknul jsem na něj.



Medvěd se jmenuje Johan po jednom slavném astronomovi, který vymyslel, jak kolem Slunce obíhají planety. Děda totiž moc rád čte o vesmíru, o hvězdách, o černých dírách a o cizích galaxiích a představuje si to nekonečno. To já si představit neumím.



Já si nekonečno
představuju rád.

To konečno se mi nezamlouvá.

Nekonečná vůně medu.

Nekonečná kapka medu
už, už na jazyku.

Ležatá osmička celá z
medu.

Konečně!



Johan taky rád čte. Naučil se to rychle. Má svoji přihrádku v knihovně, hned vedle babiččinych knížek o zahradě. Vyrovnal si tam všechny svoje knihy. Většina jich je o medvědech.



Mám i atlas ptáku. Sedím u okna
a pozoruju krmítko, kam ptáci létají.

Už je všechny znám. Nejradši mám
sýkorky. Kočku rád nemám.

Ta na ptáky číhá pod krmítkem.
Dělám na ni přes okno: "Kšššc,"

ale kočka
si z toho
nic nedělá
a číhá dál.

